Pag. 402.

Kui pois nüüd magama heidas, ja temä silmä vaiva hakk
rajajiva, olli õige temä kõrter, kolehet kõrra ja kõsta täur,
millest tuima, sulmä, ja julge kommuga noormeer midägi ei
kooli. Seräst läts karm ja kärä nii jurest, nii et noormeer
ka väratsmä naar: „Mis murrä ja karrä texi siin teete?
Kas te kõrtsin olete?"

Nüpia kui ta leda olli ütlenu, saavat da mitu karsi fu-
gumisst vanna sunja tälle õrwa laiji põa pääle, ker tegedast
kui sunagi karsi nõugma, ja sünsteya sidema nasdasid.
Noormeer rehet neid oma jurest käya, kui kärbläjsi man
ja kui see midägi ei mõs, otse temä oma daja wäisst lär
gu pähtsilt, milleya temä hägitsevale tõõd teyi, ninn neid
arwamada palje puror ja tjädjelikatjer pest. See jurest maa
ehk daja - räätä olli ja nüpugune sepäl tetti, et tälle rõõt
ja wõimur üle kõrri kunja vaeva olli, sest wäisele olli
ja sepäl üksä sõstiga üle tähendetus, mis da vanna halwa
rõiu häätada. — Kooni kiddani olli meheteme tuliste ja tul
te tõõd termi, ninn näid tuhandist furmanu. Kui vana - liin
sidda kirgma nansiva — payesiva kõiu üle-pääni vana
dunja ära, ninn lätsiva omma peida. Surur rajimuld lamm
meer nüüd oma afemale meha, ja naar nüüd noorpate
nüga jurest maja saina raisiva ja walsiva.

Kui ta hommongult üler heräsi, kaje temä ka dõis nee
„karsi" rõipe kuninga kambrest rälla, ninn pitt mitte pää
Seräst läts ta tõiste kuninga kambreke, mis üle ja ümbre õõ
olli mullateda, ninn ta imetelli seda ukkust ja torehust, mis
kuningide kambris olli näta. Kui ta oma silma nõrmas
ja pääle kääni, — nägi temä läät kolm inemist koolgät
wirtsh maa olevat, mida temä ka loõtk rälla kand, ja
mehe matt. Sõäst õõl heidas temä kuninga mullateda
kambreke magama, ja pand jällegi oma daja raisse
päitsitske, et haidä - kõrral seda torwitada. Ent nii neä
kui ta silma kinni lätsiva — toodi daa jurest tõrwane
pallaw kunnal, kõisi musta künnle pääl, kambreke, mida
naa ueste-tõrre sinna saisma pannina. Seräst seda toodi
üle üle - hirmur koolga lõisa, ninn noost meest furmüts
temä kõrwale, pörmandule kammena. Sulge noormeer ei hoo
neide hirmutamisst midägi, enge ta vaat da viisiste omast
fängisst rälla, ninn kammer koolgale kõrwale, seda ta hellaste ja
kõrnaste ka omma hõlma võtt, ninn peräst üler istukile kääni,
hirmsa koolgaga kõnelden: „Tule üler, tule üler! sa olat mu sele-
kene, seda ma räiga ormaste, seda ma naiga karva ilmu ja

Pag. 403.

leinenu ole." Kõige poole öö kaisutas ja hõlmatas temä
hirmsat koolgat, mida da vana daja immer pannina, et
nüpugune julgus, ütel noorel mehel rõip olla. Nü pea kui kirar
piraldi, — selle tõrwa - künnal, ninn koolga, üle kõrraga kombst
rälli, ninn noormeer läts längi, ja heidas rahulikste puhkdenma.
Säw olli jo jurest kõrgen, kui ta unest üles sirgus. Ehjä witter
saie temä tühja liina pitte, sinna ja tainna, kooni õdany kõlle
tulli, ninn selle perrä da öö, kora üle kolle ja hirmur ranamees,
piasi hammastega, tälle sülalisse tulli. See pinise noorst meest käi-
gi jõdi kinsta ja reinata, pettä ja juinata, — ent noormeer
jai kõigin sejun temä üle wõitu. Sääl noa maadlina, jälitde
ja rinnade, kisuva näga pulda, weiva kinsvotta ja handu kõrmiga,
— ker kõigin jai tuhes noormeer wõitu.

Nüüd lõts rawal pugjal (selt ke ta epi olleja) põa tuleft reha tuur,
ninn ta ütel sihatselt: „Lääme liina pimetella! Ker oma seda-
ruga sepa olasi lahti lõip, — om kõwemb, ninn ta rõip kõh-
nemboga tele, mis ta ornap." Tuhes noormeer rõtt selle lepin-
ga wasta, ja naa lätsiva liina sepi-tetta. Sääl oud noormeer
rawale holwale sõimalt lõõmiste õigusse, ja ke kei kah õige
tugewaste, oma sulaguga kõra sagga olasi pääle, nii et sepi koda
sõisse päen. Ent tuhes rastene sepi koa allas ei nõrgahadi,
kõige rähämbist mõrdekõiftgi ei ole kongi näta, ei lõeda.
Nüüd lei tuhes noormeer oma kõwa, ja kui ta pangu oma
rõnga suladuga olasile õngar, — Karas see pista, kui mõni upin
üler, kui tälle lats oma kaenese pääle lõip, ninn latt da säälsamas
tagasi. Nüüd olli allas pooleni jurest lagja lahte saanu, mille
üle ranamees räaga õõa heitis, — ent tuhes noormeer kaard
teda pisti katenist pite sinni, ninn disk teda katenist pite
lahenu olasi padu raihele, nii kõwaste, et see hennäst lüguteladi
er laa. Nüüd, kui see töö toimeteda olli, — nallsiva jällegi
(ranedüka) ranelüna kinna kirgma, — ent rana kaari kisk
omni katenist olasi padu raihelt rallole, ent ei päse kuigi.
Nüüd koord noormeer oma räidse puhust, mis ta sinna lala-
jalt olli pandnu, ninn tjutte-teda, kõigist keha lüdmisst
läti jõ läti, ninn tjagi tjõdjelikatjer, kooni kolle kaari raim
siinate, kirsta rõõdmisse, olasi raihele, katenist pite kinni
jõejen lõppi. Kui noormeer nägi ja tundst, et rana tike enämb
hurmagi ei liguta, — tulli ta lepi kogst rälli, lats kuninga kamb-
reke, kon ta kõige rõngemba ja rafemba töö perrä, õige rahulisto
ja juurte magama jäi. — Päiw olli pea poolen päewan kui tubli
noormeer üler heräsi. Kõige esimene töö olli, et ta reel kõõd sepi koa
manu, naema lats, ker kirmur rattaline ja rämlane tämarte õra on